

[Aase Olesen]

Det radikale venstre ser naturligvis meget gerne Dannerhuset videreført som tilflugtssted for voldsramte kvinder og børn.

I beslutningsforslaget opfordres regeringen til at sikre Dannerhuset offentlig økonomisk støtte, uden at der gøres nærmere rede for, hvad man har tænkt sig. Det sker imidlertid i fremsættelsen, hvor der direkte henvises til bistandslovens § 135. Vi mener ikke, at det er den rigtige vej at gå. § 135 tager sigte på landsdækkende institutioner, og uanset at der kan være andre end Københavns kommunes borgere, der bruger Dannerhuset, må vi sige, at den ikke kan betegnes som en landsdækkende institution. Det er derfor, et skråplan at komme ind på at bruge § 135 i bistandsloven.

Det er mærkværdigt at høre her, at ikke bare socialministeren, men også socialdemokratiets ordfører anbefaler Dannerhuset at få et samarbejde med Københavns kommune. Jeg ved ikke rigtig, hvorfor det er vigtigt at sige så meget om Københavns amts indsats, men det var vel nærliggende at spørge, om socialdemokratiet herinde dog ikke kunne prøve at gøre deres indflydelse gældende.

Hvis jeg har forstået sagen rigtigt, drejer det sig alene om, at Københavns kommune ikke vil opgive registreringskravet. Hvis man opgav det, kunne man få en driftsoverenskomst. De øvrige krisecentre rundt i landet har i vidt omfang – sådan har jeg forstået det – undladt at kræve registrering. Hvorfor bliver Københavns kommune så ved med det? Det er Københavns kommunes ansvar, hvis Dannerhuset ikke kan fortsætte. Det er Københavns kommunes indbyggere, der bruger det, og i det øjeblik Dannerhuset må lukke, bliver udgifterne automatisk væltet over på Københavns kommune.

Jeg synes, at vi herinde i mange andre sammenhænge skal diskutere Københavns kommunes økonomi, og det er fuldstændig uacceptabelt, at socialdemokratiet i Københavns kommune blokerer for en løsning på dette område. Så jeg synes, at inden socialdemokraterne anbefaler Dannerhuset noget, skulle man anbefale sine egne partimedlemmer at få klaret denne sag, i stedet for at det skulle være nødvendigt at gå til folketinget.

Tinning (VS):

I forlængelse af det, fru Aase Olesen siger, vil jeg godt sige, at vi i VS helst så, at socialdemokratiet, ikke mindst i København, var et andet socialdemokrati. Jeg tror, at fru Aase Olesen gør sig skyldig i politisk naivitet, hvis fru Aase Olesen tror, at nok så mange ministre, nok så mange socialdemokratiske folketingsmedlemmer, nok så mange hvad ved jeg med lige netop den partibog, har nogen som helst indflydelse i de kredse derovre. Der er et par herrer, der svæver så højt over vandene, at en enkelt eller flere socialdemokrater herindefra ikke kan nå op og få fat i frakkeskøderne. Sådan er det jo.

Principielt kan jeg godt følge fru Aase Olesens synspunkt vedrørende bistandslovens § 135, men jeg vægrer mig alligevel ved en så klar konklusion, som fru Aase Olesen drager. Selvfølgelig kan vi sige, at vi ikke vil vedkende os noget ansvar, hvis Dannerhuset går nedentom og hjem. Det er Københavns kommunes ansvar. Det er specielt disse, hvad skal vi sige, sindsoprivende socialdemokraters ansvar. Ikke desto mindre mener jeg, at vi må sige: vil vi acceptere, at den måde at føre sig frem på kan føre til, at Dannerhuset går nedentom og hjem? Der ligger vores svar, når det kommer til stykket: nej, det vil vi ikke acceptere. Jeg synes bestemt ikke, at det er en god ting at skulle løse det på denne måde, men når det endelig skal være, mener jeg faktisk, at vi er nødt til at diskutere, hvordan vi kan få lavet en eller anden løsning, som sikrer, at Dannerhuset fortsat kan overleve.

Jeg tror i øvrigt, at ud over hvad vi kan sige af mindre pæne ting om baggrunden for registreringskravet, er det nok sådan, at dér, hvor et af spørgsmålstegnene kan sættes, er lige præcis om, hvorvidt det er borgere i Københavns kommune, der bruger Dannerhuset, eller det lige så meget er borgere andre steder fra. Sagen er, at tilflugtsstederne for kvinder, der bliver udsat for vold, tilflugtsstederne for hustruer, der bliver udsat for vold, er så fantastisk få, så forsvindende få i forhold til den reelle situation, at man faktisk kan blive tvunget til at søge til København fra alle mulige steder uden for både kommune og amt. Det er formentlig – det skulle såmænd ikke undre mig – noget af baggrunden for modstanden i Københavns kommune. Det er muligt, at fru Ruth Olsen kan fortælle os mere om disse dele, men jeg tror i hvert